

напълнятъ. Всичкитѣ распорѣждания мютесарифина направи безъ бързание, безъ смущение, съ достоинство и съ турска важностъ, като че ли не се е случило нищо необикновено. Като отдаде приказа за събиранieto на хората, мютесарифина каза да промѣнатъ чибуцитѣ и да подадатъ кафе, а послѣ попита:

— Гдѣ и какъ това се случи?

— Великий господарю, да съхрани Богъ твоето здравие! Въ вечерниятъ намазъ пощата тръгна отъ Котелъ: имаше тридесетъ и осемъ юкя съ пари и три съ ченти за писма. Придружаваха пощата Татарина, осемъ карачи, ний деветъ заптиета съ чаушина Хасанъ-ага и двадесетъ человекъ кавалеристи съ мютезимица. Азъ вървѣхъ съ Кадиръ-ага напредъ. Ний изминахме благополучно урваститѣ гори на Жаравна, Ичера и Ичеренскитѣ вертепи, спуснахме се въ Джендемъ-деренскитѣ долъ и бѣхме минали праздниятъ дворъ, когато отъ къмъ Сливенъ, изъ—задъ каманитѣ, се показаха по пѣтя трима души пѣши и двама на конѣ и застанаха като стѣна на срѣдъ пѣтя, между скалата и пропастьта. Ний свихме юздитѣ и се заловихме за пищовитѣ, когато изведнѣжъ задъ насъ завикаха, закрѣскаха, загърмѣха, шумъ, трѣсъкъ, сѣкашъ че ли дяволитѣ се бѣха разбѣснели, и отиде та се не видѣ. Ний смущахме съ шпоритѣ конѣтѣ и се хвърлихме напредъ. Лошо си испатихме; какъ ний отъ тамъ се измъкнахме, и ний сами не знаемъ — знаятъ за това нашитѣ конѣ. Ний притърчахме къмъ тебе, великий господарю, съ донесение. Бжди ти у насъ цѣлъ и невредимъ; съ твоята милостъ и подъ твоята защита всичко ще тръгне добръ*.

Заптието замълча; отъ него не можаше да се узнае нищо повече.

На улицата предъ домътъ и на площада се събраха тѣлпи отъ пѣши и конни люде. Мютесарифина съжелява че казациѣ ги нѣме; прѣди два дена тѣ всички си тръгнали, като взели съ себе си даже и болнитѣ.

*) Пощата бѣше разграбена така, както тукъ е описано